

FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

No. 11.

EDITORIAL		1
THE FUTURE OF ENGLISH IN CEYLON	By V. C. Kathirasan	3
OUR FOOTER STARS	By The Sports Editor	5
THE IDEAL HOME	By N. Kanagasabai	7
DOWN TO THE OVAL	By "Wijaya"	8
பதிரோதிபர் சித்திரம்		10
இலங்கையில் கமத்தொழில் ஆய்விருத்தி	By T. ஜோட்டி வைத்தியநாதன்	12
கல்லூரியின் பெருமை		13
குணத்தை கெடுக்கவந்த அட்டிச்சாதனம்	By M. P. சிவநாதன்	15

M. SHANMUGAM,
Tamil Editor.

The young idea

A STUDENT PAPER OF JAFFNA COLLEGE

(FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY)

Vol. XII.

Wednesday, December 14, 1949.

No. 11.

Editorial

THIS DECADE

Much has happened during this decade that has permanently affected the peoples of the World and has left an indelible mark. A great page has been added to the annals of History and Mankind. Many things desirable and otherwise have happened within the last ten years, nay—many unexpected and such derogatory events have happened that the very existence and survival of man are now at stake. Let us recall very briefly some of the most important events that have happened here at home in College, in Ceylon and in the World.

An administrative change of great significance has taken place at College in this decade. Since 1947 we have a Collegiate Section of the College which comprises of London Degree and Inter classes, and whose head is the Rev. S. K. Bunker. The High School is now solely in charge of Mr. K. A. Selliah the Principal. The need for Degree classes was keenly felt here for a long time, and these classes are a fulfilment of the ambitions and desires of the pioneer missionaries to promote Higher Education. Over two lakhs of Rupees have been spent in building a magnificent hostel for the Undergraduates. There was a long felt need for a decent tuck-shop these past many years. The one that we had was so filthy and insanitary that most students ignored it. The Y. M. C. A. has spent nearly Rs. 2000

in starting a new and really good tuck-shop. We are very much indebted to it for this humane and benevolent service.

This decade has seen the birth of many new Independent Nations. The British Labour Party's policy has facilitated the British Colonies namely Burma, India, Pakistan and Ceylon to win their independence and be separate Sovereign Dominions. The 1947 Elections which preceded the Independence of Ceylon led to the formation of the House of Representatives and Ceylon today has a bicameral Legislature. Ceylon has been unique in escaping the birth pangs of a new Independent Nation. On 4th February 1948 it was ushered in as the youngest member of the Commonwealth of Nations. Ceylon has taken great strides since then and many new ventures and undertakings have been launched. Many profitable industrial projects such as the Cement Factory at Kankasanturai, the Norton Bridge Hydro-Electric Scheme and the Gal-Oya multi-purpose scheme have been started. The Cement Factory goes into production in January next year. Such schemes as the Rural Reconstruction Schemes with the help of public radios and reading rooms have done much to educate the masses. Ceylon now has its own Army, Air Force and Navy. The present Government under the able leadership and

statesmanship of Mr. D. S. Senanayake deserves praise and commendation from their work towards the progress and welfare of our country. 1st October 1945 saw the birth of the Free Education Scheme here. Except in a few fee-levying schools, free education is being imparted to students from the Kindergarten to and through University stage. The scheme, as it is, is a good one. But the financial resources of Ceylon may not be adequate to warrant such an enormous expenditure. So far it has been possible to meet the financial demand, but how about the future?

The biggest news of the year is the Devaluation of the Pound. This is a step taken by England to relieve the heavy economic pressure on her. American goods have now gone up in price. It is yet too early to see the repercussions of this new step.

During this decade two world figures of International repute passed away. Just before the successful termination of the last war President Roosevelt died (12th April 1945.) One of the best loved American Presidents he was an exponent of the theory of the four freedoms of man—freedom of speech and religion, from want and fear. He was chiefly instrumental in helping Britain with military aids during her dark and crucial period, and his loss was keenly felt. The World had a rude shock at the assassination of Mahatma Gandhi on January 30th 1948. For many years he has been the undisputed spiritual leader of the teeming millions of India. His loss to the World in general and to India in particular is indeed irreparable. But his spirit goes marching on.

Gone are the days when Jules Verne dreamt of the possibility of going round the world in 80 days. On April 12th 1947 Milton Reynolds created Aviation history by flying round the world, a distance of about 26,000 miles in the Reynolds Bombshell in a record time of 78 hours 55 minutes 12 seconds—to the exact

This decade almost started with the German War which began on 1st September 1939 and this terrible and fierce war was fought in conjunction with another, the Anglo-Japanese War which started on 8th December 1941. The latter which affected our shores besides causing us much hardships, inconvenience and sorrow severed all our connections with Burma and Malaya. Many thousands of dependants on their overseas relatives and friends were left stranded and destitute. With such a severance these Ceylonese were taught to live independently for their survival and sustenance rather than depend on their kith and kin overseas. This War, the World War II, was greater in intensity and magnitude than its predecessor. Warfare of a very different order was witnessed. Overwhelming Allied forces after many hairbreadth escapes finally overcame the blitzkrieg methods of Hitler and on 7th May 1945 Germany collapsed under their weight. The Japanese War was to end on the 14th August 1945 in a far different fashion, by the dropping of the mighty Atom Bomb on Hiroshima and Nagasaki, and a threat of more such treatment unless there was instant unconditional surrender. The destruction and havoc caused by the Atom Bomb are unimaginable. This bomb of the Americans is no longer a secret. Russia has admitted that she too has stocks of these. What then? The estimated total military cost of all belligerents for this war has been set at 1,116,991,463,084 American Dollars. In this dreadful war as much as about 22,060,000 people lost their lives while about 34,400,000 were wounded.

With the decisive conclusion of the last war the United Nations Organisation came into being. This Organisation consisting of 50 allied and neutral countries set out on the arduous task of bringing about World Peace and saving "succeeding generations from the scourge of war". During the early stages there was much disparity of and disputes among

the nations and at one time it looked as though the infant Organisation would crash. But now it has acquired stability. Disputes in Palestine and Kashmir have been in a measure settled by this Assembly. We do hope that this and its branch organisations would continue to do their good work and give us lasting peace. The threat of another war in the near future is remote and all countries are busy hard at work on their programme of rehabilitation and reconstruction.

We have now stepped into the threshold of the Atomic Age. The

splitting of the Atom and the discovery of its enormous potentialities have led to much speculative and wishful thinking. The eyes of many a nation are focussed on the question of how best Atomic Energy can be harnessed and utilised for the benefit and service of man. Let us hope that the nations would work along the lines of mutual trust and good will and that the next half of this century would be the beginning of what du Nong calls in his "Human Destiny" the "Spiritual Era" of Evolution.

The Future of English in Ceylon

BY VAYAL C. KATHIRASAN

The spotlight of Public opinion in Ceylon, has recently been focussed on the problem of languages. Such an issue is not peculiar to us, but presents itself to every free nation in the world, which has more than one language in its usage. In Ceylon, the issue centres round three languages—English, Sinhalese and Tamil. While Sinhalese and Tamil are the languages of the two major communities English has been and remains the official language of our country. In the field of Education, it was the medium of instruction from the Kindergarten to the University till recently the vernaculars replaced English in the Primary classes. With the ushering in of the new era of Independence, there grew in Ceylon, a national feeling so intense that it created a controversy on the future of the English Language in Ceylon. In this article, I propose to present a few facts which deserve serious consideration before any definite policy is formulated on the question of languages.

Language has been very aptly defined as the "vehicle of thought." Viewing the subject in this light, it will be realised that English was indispensable in the past to the mid-

dle and upper classes of an educated society. Today, the English Language is equally popular among a large majority of the working class. The World War II brought with it a craze to master the language and thus it is the means of intercommunication to a very large section of our educated population. In relation to this, the Sinhalese and Tamil Languages, are spoken by the respective communities only. As such the value of English to communal sociability is immense. Dr. Passe, in the "University of the Ceylon Review" says of English "It is the language of society, of commerce, of the professions and of the Government, it is the medium of pleasure and business. In our intercourse with the world outside Ceylon, English already performs the function of an international auxiliary language. There is an almost universal desire to learn a language, which so greatly enlarges one's opportunities". The elimination or the subordination of English in these spheres of our life will only tend to widen the gap, that already exists between the communities, which will bring with it disastrous results to the whole nation.

This takes me to the political aspect of the problem. Political History

shows us that a common nature or interest can bind different political groups together. We find in the English Language, a common link between the various communities in the Island, and thus it provides a powerful and strong uniting force. I daresay the most potential weapon used in the unification of Ceylon has been the English Language. As a symbol of National Unity, the retaining of English in its rightful place needs no plea from me. It speaks for itself. Ironical as it may sound, it is true, that a foreign language has been solely responsible for uniting the country. As such we owe this language a "national allegiance". I believe, the leaders of the "Down with English" movement, are looking at it as the language of their rulers of the past. Let us not cloud the issue by confusing language and peoples. It is sheer prejudice to discard a language first because we despise those to whom it belongs. Moreover, the convenience and efficiency that is so characteristic of the English Language in its use in the administration and education of the country cannot be over-emphasised. With two large communities it is not practicable or convenient to replace English with Sinhalese and Tamil in the fields of public administration or education. If one of the national languages is established as the official language and the medium of instruction it is bound to create a major political issue which may ultimately result in a permanent cleavage between the communities concerned. This is very undesirable at a time when the country needs unity most. These facts will impress on us that the English Language is indispensable to our nation at the present juncture.

The Indian University Commission in its report points out that English should be studied "to keep in touch with the living stream of ever growing knowledge." The international importance of the English Language cannot be over-stressed. The supreme position it holds in world politics and commerce can only be envied. Our rela-

tions with the rest of the World can and have been achieved only through this language. If there is a "lingua franca" in this world it is the English Language. Realizing this the Indonesian Government has decided to popularise the language in their country for the first time. Internationally the English Language serves as an effective political and economic link. In fact we are bound to the rest of the world by this language. In the world of today and tomorrow, our relations with the rest of the world, must be strengthened to ensure that universal goal of World Peace. We are made to realise day by day, that our future does not depend on us alone, but largely on the other nations of the world. In a world where countries are fast becoming inter-dependent on each other it is international suicide to cut adrift by eliminating the English Language—the strong link that binds us to the other nations of the world.

The ineradicable impress that Western Civilization has left on our ways of thinking and living is an accepted fact. Its refining influence on our politics, education and general mode of living is very obvious to those of us who are familiar with the outlines of our history. The effects it has had on our society is very great. Thanks to the medium provided by the English Language, it has been possible for us to come in contact with this modern civilizing influence, which has been mainly responsible for the upliftment of our social standards. It is known that the ever-increasing sociability between the sexes, is one of the definite landmarks left behind by Western Civilization on our society. Above all the occidental influence on oriental thought and culture has been tremendously fruitful. In getting rid of the English Language, are we not cutting the only bond that joins us to Modern Civilization?

On the other hand, it is our duty to cultivate and foster our national culture. The fact that we possess a great and ancient culture draws us

back to it. But in so doing if we ignore the future that lies ahead of us, we are not working in the best interests of the nation. I have already pointed out that our future in world affairs is very uncertain without the English Language. We are at the same time deeply conscious of the great cultural heritage that is ours. We are thus bound by duty to promote our national culture of which the Sinhalese and Tamil Languages form an essential part. Being the mother tongues of the two major communities, it is our duty to see that they enjoy a privileged position in the field of Education. But why should the promotion of the national languages, bring about the decline of the English Language? The English Language has been hopelessly mixed up in the mother-tongue controversy. It is all well and good to ensure the growth of the mother-tongue, but why it should be responsible for the decline of the official language, is beyond comprehension.

In effecting a compromise, on this issue, we should not sacrifice one language for the other. The Indian

Government intends retaining English as the official language, but will at the same time popularise the national languages in the different areas. The chances of replacing English by any other language in the near future are remote. In case of a change of language, the period of transition will be very slow.

The question of languages in any country is of utmost importance to its populace. Our leaders should not be led by a blind sense of nationalism, and thus commit themselves on an issue, which may affect us adversely in the "modern set up of things." To nationalise everything that we come across seems to be in popular vogue. But to do so irrespective of the usefulness of certain things for our country is downright foolhardiness. Sentimentality should be deplored when it affects adversely an issue of national importance. In making a decision, we have to make a dual consideration. We must be conscious of the great past of our ancestors, but should not at the same time fail to have a very intelligent look into the future.

Our Footer Stars

BY THE SPORTS EDITOR

A. M. Brodie: The veteran goal-keep, feels very sorry that he does not get enough opportunities to show off his talents. Seldom touches the ball and often sleeps during the game not knowing the result till he is told. He wishes for rain in order to exhibit his beautiful dives, but has not had a chance yet. Backed up by experience and standing at the bottom of the team, sends up a lot of inspiration and strength to his juniors.

V. A. Vsratharaja: The backbone of our defence, has no mercy for man or ball. Finds it hard to differentiate between these two. His latest experiments in the game is to despatch man and ball together, successful to a certain extent. He is always kept at arm's length by his

opponents. His head and ball of similar shape meet beautifully in the air.

A. Mahadeva: The bespectacled dependable full-back, is very popular among the fair sex. Believes in non violence—just the opposite of his colleague. Though short in stature, never fails to use his head. Refuses to see the ball after 5 p. m, unless it is painted white. Will turn out to be a good coach.

S. Shanmuganathan: An entertaining figure on the field, full of speed and dash, and a terror to our opponents. Though he does not take special pains to meet the ball as he does to meet the man, the ball finds it difficult to miss him!! The strange thing about him is that he leads th

ball" with the aid of his hands. Exponent of a new game where the main point is to keep the ball off the field.

K. Kanagasabapathy: Placed in the centre of the defence line, is very confident of himself.—He conducts himself as an authority on the game, but unfortunately overdoes it occasionally. Might make a successful captain. In spite of his bulk forms part of an impregnable defence. The bigger the crowd, the better his game. Was on the offence years ago, but had to fall back, on his return from "the States."

C. Soundranayagam: Has a lot of spring in him. Makes sure that he reaches the passing ball, paying heed at the same time to the direction in which he sends it. Uses brute force on his opponents. Often fortunate to escape the eye of the referee. Though his place is in the defence, he spends most of his time in 'enemy territory.' Prides in playing to the gallery. Most active member of the team—always on the run.

V. Pancharatnam: Plays outside left. And is often seen running faster than the ball. Thus the coach has to spend some time in trying to keep the man and ball together. Being the "Baby" of the team, is subject to much criticism from the other members. Very active on the field, but sends the ball beautifully behind the posts.

V. R. Amarasingam: The "giant" of the side who manages to creep through the legs of the opponents. Good foot-work and sure to connect the ball. Seldom sights the ball but manages to score goals. Over feeds the "baby" on his left. His wild dance when in possession of the ball is very entertaining.

T. Ramachandran: While playing makes the best use of his head, his legs and even his hands. Often draws the attention of the referee, by the misuse of his legs on his opponents. The strength of the forward line mainly depends upon him. Sometimes imagines the field to be a circus and is always the Centre of

attraction. Plays enterprisingly well when the light begins to fail.

P. Tharmarajah: As right-in heads, dribbles, passes left and right and shoots very well, often overdoing, to the disappointment of his colleagues. Meets with "intentional" accidents'. In trying to combine well with the forwards, is apt to disturb them at the goal mouth. Sometimes pities the goal-keeper and sends the ball into his hands. Usually nets himself in trying to net the ball.

A. Vijayasingam: Who also plays in the forward line as right-in is often heard apologising whenever he misses a goal. People always wonder as to whom he apologises. With great difficulty he manages to keep pace with his friends. Passes lots of remarks and gives many instructions which serve no purpose. Takes life easy and often pays for it. A kind-hearted gent who never hurts anyone and makes way for his opponents. Occasionally successful when he shoots bluntly.

A. S. Kadirgamar: The skipper of the side. He can easily be differentiated from the rest of the team not only by his colour, but also by his stylish pose. He can kick with either foot and can even kick the ball over the bar as he often does. He centres well. If they are not good it is because of his foot, which is usually hurt. Has bad tosses, yet gets up as though nothing had happened. Distracts his opponents by his sweet smiles.

A LETTER TO THE EDITOR

The Editor, "Young Idea"

Sir,

We have in Jaffna College two publications. The "Young Idea" is an exclusively student paper, meant only for internal circulation. The College Miscellany is an annual publication which, I believe, takes the form of a normal school magazine.

The most essential feature of a school magazine, namely student contributions, is lacking in the Miscellany. It is now known, that the Collegiate section has been given 25 pages of the year's Miscellany (which

will be out in December) to exercise their literary talent. I ask you, Sir, where do we, members of the High School section of this College, stand in this matter.

If it is not possible to give the High School section, any space in the Miscellany, why not have a 'Young Idea' Annual at the end of each

year for external circulation? If this is not done are we to conclude, that our literary talent is not worth consideration by the authorities or is there any other explanation for it?

Yours etc.,

V. C. K.

[This matter, we understand, is now under consideration by the authorities—Ed.]

THE IDEAL HOME

By N. KANAGASABAI

I have not come across a home surpassing in greatness to the one I saw in Malaya, just before the outbreak of the South-East Asia War. The occupants were a family of six. The parents, two sons and two daughters formed the family. They were all Christians and were staunch believers in Christianity.

As I was living opposite their home, I was naturally a keen observer of them. There was harmony in their home. If I remember rightly, it was a custom of theirs to conduct an evening Service on Sundays. The younger members of the family were musicians. One played the piano, two of them played the violin and the fourth the guitar. When I compare the beautiful hymns well sung by their choir with the music I hear from my neighbour's radio, I believe radio-music can never surpass the human voice. A congregation consisting mostly of relatives, joined their services. Usually the old man of the family conducted the service which ended with a short prayer.

I lived in that locality for more than three years and I always found the brothers and sisters very affectionate towards each other. I have never heard of a quarrel among them. I always heard laughter, jokes and songs. I used to wonder at times, how that was possible.

I had two sisters then, and a number of cousins staying with us. I was very mischievous; I used to pull their plaits, pinch them and it was due to this that my father used to arrange with my classmaster to make me box in the ring on Fridays.

as was the custom in the school. On many an occasion, I remember the fight was stopped by the referee after I had received a terrible blow on my nose and blood dripped down through my nostrils. It was after a series of these fights that my mischief was slightly reduced.

But what made me a tolerably good fellow was the fact that I had observed the friendly behaviour of the children in front of my home. This really brought a great change over me. I realized what brotherly and sisterly affection brings to a family. As a matter of fact, to this day I hear that the children are still staying with their parents — and happiness still reigns in their home.

Their home belonged to their aged father, who was a popular business man in his days. He planned the house to his own liking and I find that he was wise, in doing so. This property cost him more than four thousand dollars. It is cheap according to present value but in those days the amount was a good deal.

This energetic old man had good foresight. He did not partake in games due to pressure of work but he provided recreation for his children. His children were of age, as a matter of fact, the eldest son was a doctor owning a dispensary of his own. He made a fine tennis court in front of the house for his eldest son, and beside it he had a lovely garden where he spent most of his time. To the right of the garden, he had a lawn where he placed a few concrete chairs and tables. Towards sundown on certain evenings,

I observed him relaxing on one of the easy-chairs, puffing intermittently at his pipe. Casually he used to look here and there, probably trying to improve his house and compound. He made improvements at times. His flower pots were not always in the same place. They were constantly changing places.

Behind the house, lay a garden. This perhaps must have been his present to his wife. The gardener did all the tilling and ploughing and his wife did the supervision. His garden was full of banana trees, pineapples and papaya trees. Then on separate plots his wife had potatoes, tomato plants, long beans, ladies finger, brinjals and cabbages. It was well arranged, pleasant to look at, and above all, the soil was rich. Every now and then his wife bought cart loads of cowdung for manure. On two or three occasions she presented us some vegetables. Besides the garden was a vacant space, where the old man made two courts, one a badminton court for his son and the other a net-ball court for his daughters.

His children were very well behaved and sociable. The eldest son who was a doctor, never threw his weight about. He was kind and very

courteous to everyone. He was so popular that his dispensary was always crowded with patients. The second son was a dispenser at his brother's clinic. He was always full of jokes. The two daughters worked as nurses to the doctor. All his children passed the Senior School Certificate Examination, but only the eldest graduated as a Doctor at the Hong Kong University some years ago. When I realise what the old man has done for them, I think of the proverb 'Union is Strength'.

The presence of this ideal home had a good influence on the locality. When I recollect this ideal home my mind comprehends the truth of the Biblical saying that a light on a hill sheds its light far and wide. I find that this family, their ideal home and its atmosphere have silently influenced the lives of many and continue to do so.

I feel sure that if many in the world were to be like them we should have heaven on earth. I admit frankly that the broad-minded, simple, courteous, religious attitude adopted by the old man's children has given me the desire to follow suit. I think I have gained something in life from them.

DOWN TO THE OVAL

By "WIJAYA"

The ringing of the Vaddukoddai Church bell hailed the dawn of Wednesday the 12th of October 1949. 'Arthur Wint' who had put in vigorous practice until the previous day, on hearing the peals fell out from the bed and thought that he had got a good start, to the great amusement of his room mates. The streaks of light from the oriental horizon tell him that it is time he got his baggage ready. In haste he leaves his room and returns in about ten minutes time with a suit case, shirts, bamboo longa, sweater and deck shoes, all collected from his friends.

An hour or two elapses and the scene now changes from the room in

the Senior Hostel to the Mahogany tree opposite the College Y. M. C. A. building in the campus. Lovers and well wishers of sport wait there around the van to give a hearty send-off to the cream of the College Athletes. A host of blue blazers is seen in the distance and some one squeaks out, "There they come". Meanwhile, 'Siva' is eager to take a snap of our delegates to the Public Schools Athletic Meet. The athletes together with "Little" pose with all seriousness. 'Siva' clicks his camera and the little group break up and walk towards the van only to discover days later that an exposed film has been used. With their baggages they, about a dozen

in all, cram themselves into the van and try to look comfortable. The team is bidden "an revoir" and the van starts off.

Chavakachcheri is reached and 'Jackie' alights to collect a bundle of drum sticks, a few palmyrah jegeries and a bottle of gingely oil. For he comes from Jaffna, mind you! The van speeds on in a southerly direction and Vavuniya is sighted "And now for a rest and a bite", suggests 'Bailey', only to be instantly rebuked by 'Little' who says, "Not here, but at Anuradhapura". Put a generous Overseer of the P. W. D. Vavuniya comes to his rescue. That settles lunch and 'Bailey' heaves a deep sigh of satisfaction. The Blazers and Longs disappear and all are ready in their nationals to resume the journey. But lol where is the driver? There he comes. He had only gone for a 'cool drink'. The van starts off and passes through Anuradhapura the country home of 'Bailey'. He boasts of the fine grazing field around an abandoned tank near his home. The sun is now crawling to the Western sky. The van speeds on but much to the disappointment of the travellers there is no speed o'meter. So the twin mathematical prodigies, 'Wint' and 'Bailey', settle down in a corner seat to calculate the speed. The 13th mile post is sighted "The Ghost of John Silva," shouts 'Dillard' "Stop! Stop!!" shout all. The van stops and the adventurous and the courageous lot enter the jungle, to see the tree where a victim of the C T C. robbery was murdered, while the weaker and less courageous ones stay back.

The Jeep pulls on, reaches the salt shores of Puttalam and drives on along the coastline road. Chilaw is reached where all are treated to dry buns and almost sugarless coffee. At sharp seven p. m the Y. M. C. A. Colombo is reached where 'Little' alights. An hour hence and all are warmly tucked up in beds in their respective homes.

Thursday the 13th dawns and 'Little', the enthusiastic coach that he is, takes the team to the Oval and allows them to get acclimatized to the ground.

The rising sun heralds the dawn of Friday the 14th. 'Wint' who had slept the whole morning, after taking, a specially prepared light meal, arrives at the 'Y'. 'Bailey' in his usual way did not eat much except for a few platesful of rice and "bull-mutton". And then over to the Oval.

The Oval looks grand with the tracks laid beautifully and with all mathematical accuracy. The athletes are all warming themselves in the centre of the field 'Wint' makes himself conspicuous with his red jersey—borrowed of course!—Young 'Jackie Paterson' is excited, 'Dillard' is busy knocking down hurdles much to the annoyance of the officials. Once in knocking down a hurdle he almost crushed it down with his weight. You know 'Sacks Dillard', others are jogging about, but 'Bailey' is coolly seated down. He does not believe in this warming up business. The events begin and now for some entertainment.

'Nambu' of Jaffna College puts in a brilliant jump in Hop, Step and Jump. He just fails by a hair's breadth to land into the pit. What a misfortune! 'Jackie' does the High Jump in a brilliant western role but as he clears he carries the bar and all with him. In the 220 yds. Juniors there is 'Ewell' from Jaffna College, but he looks more like a pensioneer from Malaya. Get to marks. Get set. Bang! Off he goes galloping like a horse, his head executing a simple harmonic motion. He creates history for the team. For he found no tape nor any officials at the finish. Seniors follow. Out shoots 'Bailey' like a grey hound after a hare. He looked a real champion. He is leading in the field. But suddenly he thinks of the records created by his comrades. 120 yds. Hurdles. Yes 'Dillard' is there. Pistol fires. All but 'Dillard' are out. But he is soon on the track, he finishes third. As he clears every hurdle and as he lands a tremor of the earth takes place. You know 'Sacks' is heavy weight. Now comes the 440 yds. 'Wint' as he thought two days back got an excellent start. He has his usual strides

யாழ்ப்பாணக்கல்வரி வெளியீடு

"எப்பொருளெத் தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு." — திருக்குறள்.

மார்ச் 12

திருவள்ளூர் ஆண்டு கணக்கு
சர்வதாரி இது கார்த்திகைமீ உகல புதன்கிழமை

இதம் 11

இலங்கையில் சுதந்திர உணர்ச்சி தோன்ற வேண்டிமானம்.....

இலங்கையில் ஏதோ சுதந்திரம்
ஆடைத்து இருவருடன்கள் ஸூத்திராகப்
போகின்றன, பெரும்பான்மையோரிடம்
இன்னும் சுதந்திர உணர்ச்சியைக்
காணோம் எப்படிச் சுதந்திர உணர்ச்சி
வைத் காண முடியும், வெவ்வேறுபாடு உழைத்
துப் பெற்றுள்ளதே அதன் உண்மைச்
சந்தோஷத்தை அனுபவிக்கலாம்.

அரசியல் எத்தனையோ விஷயங்
கள் ஸூத்திராகாமலிருக்கின்றன, அடக்கு
முறையும் முதலானி வெறியும் இங்கே
தாண்டவமாடுகின்றன. உதாரணமாகத்
தேசியக் கொடி, விஷயத்தில் கமது அரசி
யல் சிலைவர்கள் என்னசெய்துள்ளார்கள்.
ஒருபகுதியாரின், அறிவும் முதலாளியர்ச்
சுதந்திரக் கொடியாகிய சிவகங்கொடியே
அரசியல் வையவங்களினால் பற்றும் வெளி
கூட்டுப் பிரதரிக்கின்றன. மாணிக்கவாசகரின்
மீதம் காட்சி அளிக்கின்றன. வேண்
டாதவோர் கொடியை விருப்பமிடாமல்
விடைபே பலாத்காரமாகத் திணிப்பது
அடக்குமுறையின் கொடுமைவன்றி வேறு
என்னவாயிருக்கமுடியும். இப் புரதானக்
கொடியை நற்காலத்துத் தேசியக்கொடி
யாக ஏற்றுக்கொள்வதற்கு இக்கொடியிலே
என்ன சிறப்பிருக்கின்றது. மனிதன்
பயத்து நடுங்கும் கோரூபம், அதவும்
காலம் கத்தியுடன் வாயை அகலத் திறந்த
படி யிருந்தார் பேசவும் வேண்டிமோ.
தேசியக்கொடியிற் நென்பவிவது கோச
ரூபம். அக்கோரூபத்தின் பிரித்த வாய்
பிரிவின்பைக் காட்டுகின்றது, கத்தி
அடக்குமுறைபைக் காட்டுகின்றது, இப்

படிப்பட்ட கொடியைப் பணிவது தேசத்
திற்கு வெட்கமில்லையா, கொடியிலுயத்
தைப் பரிசீலனை செய்யும் கோக்காய் ரிப
மிக்கப்பட்டசபை பதவிமோகத்திற்கிள
யாய்விட்டது. பதவிமோகம் பிடித்தவர்
களிடையே சுதந்திர உணர்ச்சி எப்படித்
தோன்றமுடியும்.

அரசியல் கட்சியார் தங்கள் கொள்
கைகளை விளக்குவதற்கும் தங்கள் ஆடம்
பார்க்கொண்டாட்டங்களுக்கும் பதனைத்து
இருபது ஒளிபாப்புகளைத் தாய்கள் நினைத்
தபடி பார்க்கின்றார்கள். ஆனால் வேறு
கட்சியைச்சேர்ந்தவர்கள் ஒரு ஒளிபாப்பி
யாவிலும் பாசிப்பதற்கு உத்தரவுகூட்
டால் மறப்பு, இதன் அர்த்தம் அடக்கு
முறை. சுதந்திர இலங்கையில் ஒரு
வனுக்குமடிக்ந்தாலு பேச்சுச் சுதந்திரம்?
அன்ற இலங்காமாதியின் ஏனைப் புதல்
வருக்கும் அவ்வுரிமை உண்டா? சுதந்தி
ரம் என்று சொல்லிக்கொண்டு அடக்கி
ஆளுதல் நேர்மையாகுமா? இதுதானா
சுதந்திரத்தின் அர்த்தம்? இக்காலில்
சுதந்திர உணர்ச்சி வருவதெப்படி.

சுதந்திர இலங்கையிலே தாண்டவ
மாடுகின்ற இரவல் பழக்கமுக்கூட்கள்,
சுதந்திரபுருடர்கள் என்ற இதுமாப்படை
பவர்கள் ராசியில் தீர்வது மாற்றான்
பாணை. சுதேசபாணைகள் தேவியாதற
அழியும் நிலையிலிருக்க மாற்றான் பாணை
யை மரிபாணைசெய்து பேணுகின்றார்கள்.

மனிதனுக்குச் சுதந்திரமூட்டும் மூல
சுத்தராகவிய வெளியும் தத்தளிக்கும் நிலை
யில் திடீர் எம்மாசியல் வாதிக்க, கம்மவர்

கவிடம் சுதந்திர உணர்ச்சியைத் தானே மே என்று மேடைகளிற் நின்று குருடர்கள்போல் அழுகின்றார்கள்.

இவர்கள் எப்படிச் சுதந்திரச் செய்தால் என்ன, தற்போதிருக்கும் சூரப்பநிலையில் இலங்கை மக்களிடையே சுதந்திர உணர்ச்சி தோன்றப்போவதில்லை. சுதந்திர உணர்ச்சி தோன்றவேண்டுமாயின் அடக்கு

முறை முற்றும் ஒழியவேண்டும். முதலாளி வெறுபிடித்தோர் கர்வம் அடங்கவேண்டும். இலங்கையின் இலட்சியங்களைத் தெளிவாக விளக்கக்கூடிய தேசியக் கொடி எங்கும் காட்சியளிக்கவேண்டும். அத்துடன் சுதேசபாஷைகளுக்கும் பழக்க வழக்கங்களுக்கும் நகுந்த மரியாதை செலுத்தவேண்டும்.

சீர்திருத்தம் வேண்டும்?

M. K. Sellarajah

H. S. C Arts.

வாழ்க்கையிலே பிழையிடுதல் சர்வ சாதாரணம். ஆனால் திருப்ப அதே பிழையைச் செய்யாதிருத்தல்தான் மேன்மைபாண குணம். கலாசாரப் பண்பு, கல்விஸ்தை இவற்றில் தமிழனுக்கு நிகர் தமிழனேதான். ஆனால் சீர்திருத்தவேண்டும் என்ற முக்கிய கோக்கம் நாமுடைய மனதிலிருந்து அழிந்தவருகின்றது. காரணம் ... .. ?

இளைஞராகிய நாம் திருந்தும் வரது இளமைதான். "ஐந்தில் வளையாதது மீள் பதில் வளையுமா", நமது கன்கியறிவு உயர உயர அடட்சிய மனப்பான்மை குடிபுகுந்தயிடுகிறது. அதனால் கீழ்ந்தர கோக்கங்களை நாம் கைக்கொள்ளுகிறோம். ஒழுக்கம் நேர் வழியே அல்லவா இயங்க வேண்டும்?

பாழ்ப்பாணத்தின் உயரிய கலாசாலை யிற் படிக்கும் நாம், செய்பவேண்டியவையையும் பெற வேண்டியவையான சீர்திருத்தங்கள் பல உள. அவற்றை கோக்குவோம். எங்கள் கள்ளூரி மிலும் முற்போக்கான எண்ணங்களை யுடையதென்பது எவரும் மறுக்கக்கூடாத உண்மை. பிற பாஷையை ஆர்வமுடன் படிக்க இளைஞர் டவர் பிற இடங்களிலிருந்து வந்திருக்கின்றார்கள். தந்தை தாயரைக் கடமையாற்றுகின்றனர் ஆசிரியர்கள். ஆனால் கிமித்ச்சாலை (Boarding House) யில் போதிய வசதியுண்மையான உண்டு. செப்பமுடன் உணவு அளிக்கப்படுவதில்லை. அவளுக்கு மீறிய சுதந்திரம் எவர்களுக்கு அளிக்கப்படுகின்றது?

கன் நிமிர்த்திக்கப்படவேண்டும். சுவரின் நிச் சித்திரம் எழுத முடியுமா? திடசுதந்திரங்களாய் நாம் இருந்தாலன்றோ தேவையான அளவிற்குக் கல்வி பயிலலாம்.

மாணவர்களிடையிலே ஆசிரியர்கள் காட்டும் அன்பு மதிப்புக்குரியது. ஆனால் அன்பு வைத்தாக் தாகூண்யமுடன் நடப்பதாற்றான். வயதுக்கு அப்பாற்பட்ட பிழைகள் எங்கனிடையே இடம் பெறுகின்றன. கண்டிப்புடன் இருந்தால் நங்கள் சட்டத்துக்கு மாறாக நடப்போமா?

கட்டுக் கல்வி இருக்கின்றதே அது மிகவும் ஆபத்தானது. எப்பெய்முது தெரியுமா! சரியாகக் கையாளப்படாவிடிந்தான். நமது சோதரியருக்கும் சம உரிமை கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றதா? இல்லை, அவர்களே பெற்றுக்கொண்டார்கள். அதைச் சரிவரப் படப்படுத்த வேண்டியது அவர்கள் கடனே. சம உரிமை வேண்டும் என்று விர கர்ஜனை புரிந்தார்கள். யார் கொடுக்க மறத்தது. ஆனால் பெறுதற்குரிய நிலைமையை அவர்கள் அடையவில்லை. விரலுக்குத் தகுந்ததானே வீக்கம், குருவி தலை யில் பண்களைய வைக்க முடியுமா? எங்கனில் பலர் சுயாட்சியம் கிடைத்த பின்பும் அன்னிய எகரிக் கோகத்திற் றினைத்து அக்ஷையுறார்கள். நமது நாட்டிற்கு மேல்நாட்டு உடை அவசியப் பதானா? மேல்நாட்டு காகரீயத்தைக் கண்

வளவு அறிவினம் பாருங்கள். உணவையும் சீமைகாட்டு முறைப்படியன்றோ உண்ணத் துணித்துவிட்டார்கள். எங்கள் கலாசாரம், பழம்பெரும் பண்பு இவை பெயல்லாம் குழிதோண்டிப் புதைக்கப் பட்டன.

எங்கள் கண்ணியில் எத்தனை சிதம் விதமான வர்ண ஜாலங்கள் நனமுங்காணப்படுகின்றன. தேர்த்துக்கு ஒரு உடையும் நிமிடத்துக்கொரு முடிப் பூச்சும் அவசியமா? நெற்றி வியர்வை கிழத்திலே விழச் சம்பாதித்த பொருள், முகப் பூச்சிலும் புடவை யலங்காரத்திலும் செலவழிப்பது அவசியமான செயலா? இதற்குச் சீர்திருத்தம் வேண்டா? கூறுங்கள் ... .. ?

நிறலாக கண்முடித்தனமாகப் பின் பற்றுவுதே தமிழன இரத்தத்தில் கலந்து விட்ட ஒரு குறை. இதைத் தவிர்த்த முடியுமா? பெரிய அறிஞர்களிடமிருந்து சிந்தப்பட்ட சுடர்களை, அவர்களுடைய

முயற்சியின் பலனைத் திருடி கம்முடையது என்று பெருகும் பாராட்டத் துணிந்து விட்டோம். தமிழில் விஷபக்கட்கா பஞ்சம்! இல்லை, பின் என் காம் பிற எழுத்தாளர்க ளிடமிருந்து திருடி “நமது சாக்” என்று பெருமை பாராட்ட வேண்டும். நாம் நமது அளவுக்கும் அறிவுக்கும் உட்பட்ட விஷயங்களைப் வகையாலவேண்டும்.

அதத் தாய்மைப்பைத்தான் இளம்பிரயத்தில் நங்கள் ஒவ்வொருவரும் கைக்கொள்ளவேண்டும். ஆகவே, காலைவேளையில் நடக்கும் பிரார்த்தனை வேத்கில் மாணவர்களாகிய ஒவ்வொருவரும் பிரார்த்தனை செய்தல் அவசிய கருமமாகும்.

வேகமாக மறும் உலாம், இதிலே செய்படுவென்று திருத்தங்கள் டல, கண்ட காலியினிலும் கருத்தைச் செலுத்தாது பாரதியின் எளிதில் கனவுகள், ஏனவாக்க வேண்டும். இதனே நமது கடமையும் கோக்கமுமா பிறுக்கவேண்டும்.

இலங்கையில் கமத்தொழில் அபிவிருத்தி

By. T. George Vaithianathan
Second Form B.

உலகத்தில் கமக்காரன் ஒருவனாகும் அடிமையாகச் சிவிக்கவில்லை உதாரணமாக உலகத்தில் எல்லாப் பெரிபேராலும் போற்றப்பட்ட தொழில் ஆசிரியத்தொழில். ஒரு உபாத்தியாயப் பள்ளிகூடம் செல்ல சிறுவர்கள் தாமதித்து விட்டால் தலைமை உபாத்தியாயர் குற்றம் சாட்டப்படுவர். அல்லது ஒருவர் ஆசிரியருக்கு செல்ல சிறிது தாமதித்தால் அவர் அதிகாரி அவர் சம்பளத்தைக் குறைத்தல்களும். எங்கள் தெய்வப்புவலவாயின ஒளையையர் கூறிவது யாதெனில்

“உழுதனலொழுவதற் கொப்பிடுகை” கண்மர் முதுகென வேறேர் பணிக்கு”.

இவ்வாறு உலகில் உள்ள பெரியோர்கள் எல்லோரும் கமத்தொழிலைப் போற்றியிருக்க, இலங்கையிலுள்ளோர் அதன்படி நடக்கவில்லை. ஆதலால் கமத்தொழில் விருத்தி அடையவில்லை.

இலங்கையில் கமத்தொழில் விருத்தி அடையாததின் காரணம், இலங்கையில் உள்ள அரசாங்கம் இப்போது கமத்தொழிலுக்கு வேண்டிய குளங்கள் ஆறுகளைக் கட்டி, அதில் இருந்து நீர்ப்பாய்ச்சி கமத்தை விருத்திபண்ண அதிகம் செலம் எடுக்காததேயாம். கைகளைச் சுத்தப்படுத்தி அதற்கு வேண்டிய முறையில் இயந்திரங்களை வாங்க அரசாங்கம் உதவிபுரிய வேண்டும். அப்படி அரசாங்கம் உதவி புரிந்தால் கமத்தொழில் விருத்தி அடையும். பண்டைக்காலத்தில் கமத்தொழில் விருத்தி அடைந்ததின் காரணம் கம்பண்டைக்கால மன்னர்கள் ஆசிரிய பரக்கிரமபாகு, வாலகம்பாகு முதலியோர்கள் கமத்தொழிலுக்கு உதவிபுரிந்தனர். அதில் பராக்ரமபாகு கந்தலாய், மின்னேசிரிபா என்று சிறந்த குளங்களைக் கட்டி அதில் இருந்து வாய்க்கால் வழியாக நீர்ப்பாய்ச்சி

கமத்தொழில் விருத்திசெய்தனர். ஆனால் இனி அப்படி விருத்திசெய்ய வேண்டுமே.

அதற்கு இப்பொழுது செல்வர்கள் ஏக்கர் கணக்கான வயல்களை வைத்திருக்கின்றனர். ஆனால் அதைச் சரியாகப் பண்படுத்தவில்லை. அவர்கள் தங்கள் வயல் வேலைகளைக் கூலிக்காரர்முலமாகச் செய்கிறார்கள். ஆனால் கூலிக்காரர் தங்கள் கட்டமைக்காகச் செய்வது அல்லாமல் தங்கள் வயல்களைப்போற் சிறப்பாகச் செய்வது இல்லை. ஆகையால் அந்தச் செல்வனுக்கு நெல்லிளவு குறைவாக இருக்கும். ஆனால் அவனுக்கு அதிகம் நெல் இருப்பதால் அவன் அதைக் கவனிப்பது இல்லை. ஆகையால் கமத்தொழில் விருத்தி அடையமாட்டாது. ஆனபடியால் அரசாங்கம் அந்த வயலை வாங்கி அதை வறியோருக்கு இலவசமாகக் கொடுக்கவேண்டும். பின்பு அதன் வருமானத்தில் சிறிதை அரசாங்கத்துக்குக் கொடுத்துவிட்டு எஞ்சியதை அந்த வறியோன் எடுத்துக்கொள்ளலாம். அப்படி அவன் தன் சொந்தமேயாகில் அவன் அதற்குக் கூடிய சிரமம் செலுத்துவான்.

அப்படி அவன் கவனம் செலுத்தினால் இலங்கையில் கமத்தொழில் விருத்தி அடையும். அப்பொழுது நாம் பஞ்சம் இல்லாமல் வாழலாம். இப்படி ஒருவன் பாடுபடுவது தனக்குமாதிரியல்ல தன் தேசத்துக்காகவும் தான்.

இப்பொழுது இவ்வுலகத் தமக்காரன் பாடுபட்டுத் தான்மட்டும் உண்ணவில்லை. கடத்தாரனே கமற ஜோர்ஜ் மன்னனாகும் உணவு கொடுக்கிறான். கமக்காரன் இல்லாவிடின் நாம் மாளவேண்டி போகும். ஆகையால் கமக்காரன் தனக்குமட்டும் அல்லாமல் தன் தேசத்துக்கும் தொண்டு செய்கிறான். அப்படியே எங்கள் திருவள்ளுவர் கூறியது யாதெனில்:—

“உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்—மற்றொல்லாதொழுதுண்டு பின்செல்பவா” [ம்

ஆகையால் கமத்தொழில் விருத்தி இலங்கையில் உள்ள பெரியோர்களுக்கும், சிறியோர்களுக்கும், வறியோர்களுக்கும், தனவந்தர்களுக்கும், மற்றும் யாவர்களுக்கும் மிக்க அவசியம் என்பதை இக் கட்டுரை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல தெள்ளிது விளக்குகின்றது.

கல்லூரியின் பெருமை

இந்திய நாடு சுதந்திர மெய்த நல் ... .. என்ற மெட்டு

- 1 மாதா ஸ்காலரின் முதல் முதலாகவே தானென்று கின்றது யார்? — நம் பாழ்ப்பாணக் கல்லூரி யென்றெவரும் சொல்லி போற்றிடும் பூமணியான்.
- 2 காட்டுத் தரையொடு மேட்டுக் குடாகாட்டில் கூடித் திரிந்த நன்மை — அவன் கூட்டியே சேர்த்துமே பக்கலை யானவயும் ஊட்டியே உணவளித்தான்.
- 3 ஆதி அமெரிக்க மிஷனரி மார்களின் சோதி யுள்ளம் தளிலே — அவன் கூடிவந்து வட்டுக் கோட்டையில் விழுந்தமே ஊன்றி மூரமாகினான்.

- 4 இனிய சுதந்திர அருணையை அறிந்தவர்
இலக்கையில் வந்ததுமே — தாம்
பருகிய பாணத்தை அடிமை ஸங்காசிற்ருப்
புகட்டவே உதவிசெய்தான்.
- 5 அண்ணை ஸங்காமன் அடிமைவாழ் வெய்தவும்
கல்லூரி மாநில வென்றால் — தன்
ஆதாய் மக்கட்கு அரிய சுதந்திரம்
அளித்துமே இலங்கி கின்றான்.
- 6 சாதி வித்தியாசத்தைச் சந்திரேனும் சங்காமல்
செய்வது தன்னின் தாய் — எங்கள்
அண்ணல் காந்தியையுமே அறியாமல் அந்நாளே
அவ்வண்ணம் தணிந்து செய்தான்.
- 7 மாபெருங் கவணமும் மாமுற்றக் தன்னிலை
மதித்த அழைத்த தெக்கே? — எங்கள்
அண்ணை கல்லூரியின் அதிபர் தேன்றிற்கையவர்
அழகிய வீட்டினிலே.
- 8 பங்கலை யானையும் பண்டிதர் மாறையும்
பண்ணிக் கொடுத்தது யா? — நம்
அண்ணை முதல் முதல் சிறு மணியினில்
அன்றும் செய் தின்றும் செய்தாள்.
- 9 மாமலை யாறுகள் மலிபுதிடு பணித்தினில்
மாணிக்கக் கற்களென்றே — இந்த
மாநில கல்லூரியின் மாதவ மக்களோ
மாபுகழ் பெறுகின்றாரே.
- 10 நீயெந்தக் கல்லூரி யென்றவர் கேட்டதம்
யாழ்க்கை சாலை யென்றால் — அவர்
கேட்டுக் கிறதெந்த வேடியே உமக்கென்ன
வேண்டு மென்றுதவி செய்வார்.
- 11 அணுக்குண்டி லாய்ச்சி புரியுங் கந்தையாவை
ஆக்கிக் கொடுத்தது யா? — இன்னும்
ஏழிரகாம் கதிரவெல் ளனுயலோகப் பெரியோரை
இடன்றுமே பயந்து விட்டான்.
- 12 சிறுத்திசைக் கண்டக் கல்லூரிகள் எவற்றிலும்
கிடையாத தூல் நிலையம் — ஒளி
அண்ணை வைத்திருப்பதால் அவன் இறமாப்புடன்
புன்னகை புரிக்குப்பான்.
- 13 ஆசிரியக் கண்டத்தின் முதல்முத லாகவே
கிறிஸ்த வாலிபரிபக்கம் — இவர்க
கூட்டியே கிறிஸ்தவன் கல்லூரி அண்ணையும்
ஆற்றிய சிறு சரித்திரம்.

குணத்தைக் கெடுக்க வந்த குட்டிச்சாத்தான்.

M. P. Sivanathan

Senior O.

உயர்குடி மரபின்கண் உத்தமனும் உதயணனிருந்தான். அவன் இளமையிலே சகுண குணங்கள் பூண்டவன். அன்னேன் ஒருநாள் தனது இல்லத்தின்கணின் நண்பர் அண்ணையிலுள்ள கொடிய கொலைகளினதற்கும், வண்டிகளைக் கூவி அழைக்கும் மலரின் மணம்போன்ற பனிதரைத் தன்னகத்தாள் அழைக்கும் மதுவின் மணம் காறுகின்றதுமாய், சேரியை நண்ணினான்.

எங்கும் அளிகளின் ஒலிபோல மதுவினால் மருளும் யாந்தர்களின் ஒலியும் குடி குடியென்று கூச்சலிடும் விள்ளியா ரணினர், விரகத் தீயினர் ஆகியோர்களின் ஒலியும் அவன் காதைத் துளைத்தன. ஆரவாரம் பாதென அறிய விரும்பினான். அதமாத்திரமாய், அம்மது அருக்தும் சாலைக்கும் சென்றான்.

கன, சாராயம், அபின், கஞ்சா, பிஸ்கி, பிறண்டி ஆகிய மதுக் கூட்டங்களின் நிறம் அவன் மனத்தைக் கவாச் செய்தது. தீயிலும் கொடிய குட்டிச் சாத்தானாகிய மதுவுக்கு அடிமையானான். என்னே! மதுவினது கொடுமை. இவ்விதமாகவே சுதந்திர இலங்காதேவியின் குடும்பத்தில் குட்டிச்சாத்தானாகிய மது தாண்டவமாடுகின்றது.

எல்ல குணமுடையான் குடிப்பாறியின் அவனது கற்குணமெங்கே? பலகலை ஞானங்களையும் கற்றவன் அவ்வாறியின் அவன் கலைகள் நிலைமை எவ்வாறாகும். பசுலெல்லாம் வியர்வை சித்தியுழைத்த பணத்தைப் பணக்கள்ளுக்குத் கொடுக்கலாமா? குடிப்போரின் நிலைமை எத்தனை கொடியது. குடிப்போரைப் பார்த்துச் சுதந்திர இலங்கா மணம் வருந்துகின்றான். என்னே! தற்போது நம் பள்ளிச் சிறார்கள் கூட மதுவுக்கு அடிமையானார்களாயின் இலங்கை மாதாமின் துயர் சொல்லொணா! விஞ்ஞானம் தாண்டவமாடும் தந்தாலதீதல் "பழையன சதிதலும் புதியன புருதலும் வழுவல்

கால வகையினுனை" என்ற கொள்கைப் படி இச்சிறார்கள் மதுவுக்கு அடிமை யாகாமலிருக்க மாட்டார்களா? மதுவின் கொடுமைகைய ஆராயின் ஆபிரம் காவுடைய ஆகிசேடனும் எவ்வளவு என்று கூற முடியாதன்றோ!

"விள்ளியா ணினர் விரகத் தீயினர் உலன்ற முயிர்ப்பின் நுளையு கெஞ்சினர் சன்னுற சம்முணர் வின்றிச் சாம்பினர் கன்னினு முனது கொல் கருத்தழிப்பதே."

ஆகையால் பேற்கூறியவாறு அறிவைக் கெடுக்கும் பொருளாகிய மதுவை ஆனையினும் பெண்ணாடின மறத்தலாமா? தற்காலத்தில் மது அருந்தினால் உற்சாகமாக வேலைசெய்யலாம், சக்தியுண்டாகும், நன்றாகப் பந்தடி முதலான விளையாட்டுகளில் வெற்றிபெறலாம் என்றும் சிறு முகலில் கொற்பமாகிய மதுவைக் குடிக்க ஆரம்பிக்கின்றனர். அதன் இன்பத்தை துகர்த்தவர் விடுவார்களா! மதுபடியும், மதுபடியும் கூடக் கூடக் குடிக்க ஆரம்பிக்கின்றனர். இவர்கள் பட்டுமா! கற்றவர்களும் கல்லாதவர்களும் மாணாக்கர்களும் ஆசிரியர்களும் குடித்துக் குட்டிச்சாத்தானாகிய மதுவுக்கு அடிமைபாடுத் தவாளது குலங்கையும் அவமானமாக்கி இலங்கை மாதா கண்ணீரும் கம்பலையுமாக விடுக்க வைக்கின்றனரே! மதுவாகிய குட்டிச்சாத்தானின் திருவிளையாடல் அதுதானே. பள்ளி கிணலாகிய பாறை போன்ற தடாகங்களின் பக்கங்களிலும் பயிர்கள் செளிகப்பெற்ற வயல்களிலும் வழி தவறிப் போவார்களின் நிலைதான் என்னே! இவர்களைப் போன்றே மதுவை அருந்தியவர்களின் நிலையும் அவ்வாறாகும்.

ஆகையால் மதுவுண்பவர்கள் தமக்கும் ஓர் சக்தியுண்டாமோ? இல்லை, ஒரு போதும் இல்லை. எங்கும் புசுழ் மங்கா இறைவன் தன்மை வாடந்த இயேசு பெருமான், புத்தபகவான், முகமதுபி லாகம், கார்த்தியடிகள் முதலிப்போரின்

தீவ்ளிய மொழிகளைச், குணத்தைக் செஞ்சு
கும் குட்டிச்சாத்தானாய் மதவுக்கு அடி
மையாகும் நண்பர்கள் உணர்வேண்டு
மன்றோ! குடித்தால் தேகம் வளருமாம்,
கேய் நீங்குமாம், என்று கூறும் குருட்டு
எண்ணங்களை மணத்திற் கொண்டு மது
வுக்கு அடிமைபாதித் தம் வாழ்க்கை
வினாசாக்குகின்றவர்.

ஆன்மா ஈடேறும் சமய சான்றிதர
கள் உள்ள காலம் இலங்கை மணி தனி
யாட்சி புரியும் காலம். மதுவின் கொடு

மைபை அறிந்திருந்தும் அப்பாதாளத்
குழியில் விழலாமா? இல்லை, இல்லை.
இலங்கை மத்தளை எழுமின்! குணத்
தைக் கொடுக்க வந்த குட்டிச் சாத்தா
னாய் மதவை ஒழியின்! பாணவர்க்கீன!
சிழியுங்கள்! மதக் கடைகளை சிர்முலை
மாக்குமின்! மதுவை நீக்கப் போர்புரி
மின்! அப்பா முது இலங்கை மாதா அக
மகிழ்ந்து வளந்தால் பெருநி அயலரு
டைய பிள்ளைகளாகிய எங்களை இன்
புடன் வளர்ப்பாள்ன்றோ!

சம உரிமை கேட்பது

சிவானந்தம்

Senior A.

- 1 சமவுரிமை வேண்டுமென்று சாதிக்கிறார்களோ
சரிநிதிக் சமணமெனக் கொள்கிறார்களோ
உமக்கடிமை நாய்களை என்விறார்களோ
உண்மையிலே அடிமைபாடு மிச்சிலிக்க.
- 2 உத்தேசமாக வேண்டுமென்று உளறுகிறார்களோ
கல்லிலே வர்உரிக்கச் சொல்லுகிறார்களோ
அத்திப் பழத்தைத்தின்ன ஆகைப்படுகிறார்களோ
அதனாவரும் முடிவைவிடவர்கள் அறியமாட்டார்கள்
- 3 ஞானைமுதலிய அறிவுமிக்க பெண்களென்னாம்
அறிவுகெட்டுச் சமவுரிமை கேட்டதில்லிக்க
அரைகுறைப் படிப்புக்கார ஆளுகாண்க
அம்பலத்தில் தின்றுகொண்டி ஆங்கிறாக்கோ.
- 4 தெள்ளமுதத் தமிழ்மாநின் உயிரிடுகையாம்
தெய்வத் தமிழ்மறையாம் திருக்குறளிலே
வன்னாவனார் வகுத்தளித்த பெண்மைஎவதே?
வையாத்திற் சமவுரிமைப் பெண்ணெனக்கே?
- 5 புரட்கியும் புதுமையும் வேண்டுதானாங்க
புதுமைப் பெண்தான் அவனியிற் றேன்றவேண்டுங்க
வெருட்சுகொண்டு கருத்திலாமற் சமவுரிமைபை
வேண்டுமென்று கேட்பது சரியில்லிக்க.

இதுவும் ஒரு காட்சிதான்

மு. சிவானந்தன்

Senior A.

இரவு நேரம். மணி 12. எங்கும் நிரந்தரம். மக்கள் நித்திரை மாதின் அரசு வணைப்பிரிவுக்கிருக்கிறார்கள். மல்லிகளும் தம் கடமை மறந்து இல்லங்களில் தூங்குகின்றனர். ஓர் அரசமாளிகை. நீதிக்களஞ்சியம். ஆனால் அகாலத்தில் ஓர் கூட்டம் நடைபெறுகின்றது—உத்தியோக பூர்வமானதல்ல. அங்கு சுருக்கமூத்தாளர்களும் இல்லை; பத்திரிகை நிருபர்களும் இல்லை. ஆம், இதுதான் ஒருசன்னை திரியாத மகாராஜாசின் வருசமக் கூட்டம். அமைச்சர்கள்? தம்பி துச்சாதனன், சகுனி முதலிய உறவினர் (ஏன் இந்தக் காலத்து அமைச்சர் குழுவிலும்.....) இன்னும் கண்ணன் முதலிய பத்தம் பிடிக்கும் முழுமதிபடைத்த தெனியில் சிந்தையர்கள். இவர்கள்தான் மந்திராலோசனைக்கு வந்த மந்த மந்திரிகள். கூட்டம் தொடங்குகின்றது. தலைமை தாங்கிய திரியாதனன் பேசுகின்றான், “சபையோர்களே! இன்று நாம் எந்தக் கிடையம் நல்லெண்ணெயில் கண்ணைப் பற்றியதுதான். இவன் சிறுவயதிலே செய்த அநீதியங்கள் கணக்கில்லாதது. போகட்டும் இப்பொழுது இவன் பாதபவனத்திற்குப் போன பாண்டவர் தம்மைமீண்டும் மேதகவனமுத்த வாரி வேண்டியின் என்ற முட்டுகின்றான். நாட்டுக்குள் வரக்கூடாது என்று தடையுத்தரவு போட்டிருக்கலாம். ஆனால் கள்ளெண்ணத்துடன் கூடிய இவனோ இப்பொழுது நல்லெண்ணத்துடன் என்ற சமாதேயத்தோடு வந்திருக்கின்றான். இவனும் நம் எட்டின் சமாதானத்திற்குப் பங்கமேற்படுமென்பது நிச்சயம். ஆகவேதான் இவன்மீது தக்க நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். என்செய்வது இயம்புமின்!” என்று கூறியவந்தான். நகுதாராட்டினன்:—“கொடுமபுலி வலையிற் படடால் வேடுவர் விடுவாரோ? ஆகவே இப்பொழுதே—இந்த இரவிற்குள்ளே அளவிறந்த தாண்டியுடன் சென்று அவனைக் கொலையதே சிறந்தமுறை என்பதை என்

னீண்டுகால அனுபவத்தைக்கொண்டு கூறுகின்றேன்”. இந்தச் சபையிலும் எதற்குத் திடீரில்லாமலில்லை, உடனே எழுந்தான் சிவானந்தன். கண்ணிலாத் திருதாராட்டினன் முதலியவர்களைப்பார்த்து வெண்ணிலா முறவல் செய்தான். பின் சபையை நோக்கி, “சபையோரே! வரவர நம்ம சாங்கம் புதுப்புதுத் திட்டங்களைக் கொண்டுவருகின்றது—பயன் முயற் கொம்புதான். இப்பொழுது கூறப்பட்ட நடவடிக்கை ஏற்கக்கூடியதன்று. இதற்கு முந்தி எந்த அரசாங்கமாவது இவ்வித நடவடிக்கையை எடுத்ததைக் கண்டதுண்டா? கேட்டதுண்டா? இந்த எண்ண முடியாத யோசனையை எந்தக் கலாசாலை யிற்குள் கற்றிராள்? மாதர், தூதர் முதலியவர்களைக் கொல்லுதல் பாபமாகும் என்றதானே சட்டபகுவகின்றது. விடுதேடி வந்தவன் கொடுப் பகைஞன் என்றாலும் கொல்வது சட்டவிரோதமாகுமே! அதுமட்டுமல்ல நம் அரசாங்கத்தின் ஆண்மைக்குதவையையுமல்லோ அப்பலத்திற்குமுதல்த அனந்ததம் விளைவாகும். இனி இந்த மாயனை பிரங்கிப்படையினாலோ அன்ற அழிவுசுறும் அணுகுண்டுகளினாலேயோ அழிக்கமுடியாது”. துச்சாதனன்:—சபையோர்களே! இப்பொழுது இங்கே அவசரமான ஆலோசனையிலிருக்குமபொழுது, அறிவற்ற, ஆறநலமற்ற, அனுபவமற்ற, இளஞான எதர்க்கட்சி அங்கத்தவருக்கு இங்கே என்ன வேலை? இப்பொழுதே சென்று நாலுகளையிலும் வீரனாவைத்த, கிதானும் கண்ணனும் இறக்கும்படி நெருப்பெழுட்டும் தீயிர் நடவடிக்கையையே அரசாங்கம் மேற்கொள்ளவேண்டும்”. (இதற்குப்பின் சிவானந்தன் பேச்சுமில்லை; முரையிலில்லை) கண்ணன்:—“சபையோரே! ஏன் இந்த யோசனையெல்லாம். நெருப்பெதற்கு? ஆகவண்ண என்னைக் கண்டதும் யாதவன் வெண்ணெய்போல் உருகாமட்டானோ? சொல்லக்கூடாத கருத்திருந்தாலும்

கிஸ்துக்கடங்காத கணையுமுண்டோ? யின் வம்புவேண்டாம்; ஓர் அம்பினிலே இப் பொழுத்த வென்று மின்னேன். ஆகவே இந்த இரவிலேய எல்லாரும் வாருங்கள்” சகுனி:— பகிப்பெயர்ந்து போனானில் விதிப்பயனைன்ன நம் வெஞ்சுமர் வெல்ல வெட்டான். ஆகவே உடனேயே அவன் மீது நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். தூத

னைக் கொல்வது சட்டவிரோதமானது என்று தம்பி கிசர்னன் அதட்டிப் பேசினான். ஆகவே பொறியாசனம் அமைத்து, அதற்குள் விழுத்தி விரத்தடன் விலங்கு மாட்டுவதே முறைமைவானது”. வஞ்சகம் சிகரந்த கொஞ்சினான சகுனி மாமாவின் தீர்மானம் ஹோட்டுக்கு விடாமலே ஏற் கப்பட்டது — சபை கலைக்கப்பட்டது. இதையும் ஒரு காட்சிதான்!

(Continued from page 9)

and swings but keeps with his friends. 'Bailey' takes a hand at 440. He has speed but is with two champions. Keep it up 'Bailey' and he did keep up the records created by his team mates.

The meet reaches a climax on Saturday the 15th. Our record breakers have a free day. Really they deserve a day off for they create records unprecedented. As for 'Rebello' he comes minus his jumping shoes helped in keeping up the record and went back to get his shoes. 'Johnson' of Jamaica did well to clear the pitch but Big Boy 'Sooria' was too good for these two diminutive figures. 'Jackie

Paterson' also did not fail his friends. In the march past the 'Crimson and the Gold', was a prominent representative from the North and Uncle Sena gave a beautiful smile which was hidden by his moustache.

On Sunday the 16th the team goes to the zoo to see if any one could fit in as the long sought for missing link. None did fit and so at 12 o'clock the team left Colombo for Vaddukoddai.

Monday the 17th dawns in Vaddukoddai as usual and as usual the Church bell rings but this time with a sad and a monotonous note.

The choisest Greetings of the Season to all our readers.

English Editorial Board

தமிழ்ப் பத்திராதிபக் குழு.

Editor :

S. V. Paramsothy

பத்திராதிபர்:

மு. சண்முகம்

Associate Editor :

V. Kanagaratnam

உதவிப் பத்திராதிபர்:

த. ஸ். அப்பாஸ்வரணர்

Literary Section :

R. Sivanesan

இலக்கியப் பத்தி:

சு. மகேஸ்வரி

V. C. Kathirasan

சா. வ. குணரத்தினம்

Co-eds. Section :-

மாநிப் பத்தி:

வி. மணிமேகலாதேவி

சு. கமலாம்பிகை

Sports Section :-

A. S. Kadirgamar

செலியுட் பத்தி:

Jeyaranee K.

Junior Section :-

R. S. Perinpanayagam

நிறுவப் பத்தி:

மு. சிவசுந்தரம்

M. Shanmuganathan

சு. சிவசுப்பிரமணியம்

Faculty Advisers:-

வித்தியாசங்கரலாகத்:

Mr. K. C. Thurairatnam, B. A. (Lond)

திரு. பெசு. சுவரத்தினம், எம். ஏ.